

ידענות אמריקה

מהדורת החוף המזרחי • גיליון 38/10 • יום שישי, ט' בתשרי תשע"א, 17.9.2010

Hummus Place®
www.HummusPlace.com

ישראלי

בואו לנגב חומוס

Kosher

1-877-400-8430

EAST VILLAGE 109 Saint Mark's Pl (1st Ave)
WEST VILLAGE 71 7th Ave. South (Bleecker St.) | 99 Macdougall St (Bleecker St.)
UPPER WEST SIDE 2608 Broadway (98th St.) | 305 Amsterdam Ave. (74th St.)

בגלל המלחמה ההיא

גילי מייזלר עדיין מחפש את אחיו גיורא, שנעדר מאז מלחמת יום הכיפורים | עמ' 10

RE/MAX
PROPERTIES PLUS

NJAR CIRCLE OF EXCELLENCE 2009 PLATINUM AWARD / RE/MAX PLATINUM CLUB
המפתח לקניה נכונה טמון בגישה מקצועית וכנה - אורלי חן

48 South Lakes / Tenafly, NJ 07670

\$3,090,000

95 Ridgely Road / Tenafly, NJ 07670

\$4,797,500

10 Princeton Drive / Orangetown, NJ 07650

\$3,080,000

18 Adams Drive / Orangetown, NJ 07650

\$3,795,000

YOUR **BERGEN COUNTY** REAL ESTATE EXPERT

T: 201.567.9191 / C: 201.803.9611 / RE/MAX Properties Plus / 3 West Railroad Avenue / Tenafly, NJ 07670

www.orylchen.com

בעקבות גיורא

גילי מייזלר איבד את אחיו, גיורא, במלחמה ההיא, לפני 37 שנים. החודשים הרבים בהם נחשב גיורא לנעדר הותירו את אותותיהם על בני המשפחה, וגילי סירב במשך שנים רבות להאמין כי אחיו באמת נהרג. בעקבות מסע הזיות במזרח הרחוק, החליט מייזלר לעשות סרט על האח, המלחמה וההיעדרות

מאת: מיכל דניאל

יוכל לסחוב על גבו את הפרויקט". נחמן אינג' בר, שעמד בראש קרן רבינוביץ, אמר לו, לדבריו, שהתרגש עד דמעות מהסינופסיס, אבל הציע לו לכתוב ספר במקום לעשות סרט. למרות התיסכול מהדחיה, גילי לא נשבר ואת

2005, הוא כתב עשרה עמודי תקציר ("סינופסיס") של התסריט. במטרה להשיג מימון, הגיש מייזלר את תקציר הסיפור לארבע קרנות התומכות בקולנוע הישראלי וקיבל תשובות שליליות מכריז. אחת מהן נימקה כי "לא נראה שהבמאי הטרי

"כבר 20 שנה אני מחכה לספר את הסיפור הזה", אמר גילי מייזלר (49) לצופים שהגיעו לפתיחת סרטו הרוקומנטרי "גחליליות", בו הוא מתעד את היעלמותו המזוהה של אחיו גיורא במלחמת יום כיפור. היום בו נפתחה המלחמה, שייזלר כאחת הטראמות הגדולות בהיסטוריה של מדינת ישראל, מציין גם את השבר הפרטי האישי של משפחת מייזלר, שאיבדה את בנה במלחמה הנו ראתה ההיא. שתיים-עשרה שנים אחרי שאיבד את אחיו, יצא גילי למזרח הרחוק עם תקווה להגשים שני חלומות: לראות כוכב נופל ולראות גחליליות. את שניהם הוא ראה בחופים האקזוטיים של תאילנד, בזמן שראשו היה שטוף היות מפטריות הזויה שאכל, ודמותו של אחיו האובד קמה לחיים. כמו בספרו הירוע של א.ב. יהושע, "המאהב", שבו אותה הרמויות פורשת משרה הקרב ומוצאת לה חיים אחרים בקרב הקהילה החרדית בירושלים, גילי האמין, שגם אחיו הגדול הצליח לחמוק מהחזית הקטלנית של המלחמה הטראומטית ואולי הוא נופש באחד האיים האקזוטיים. מתוך שיגיונות ההווה החל גילי לראות את פני אחיו בפני הצעיריים שפגש בטיוול, ואילמלא הגיעו הוריו ולקחו אותו לישראל, אין לדעת מה היה עולה בגורלו. מאז שחזר לארץ שיקם מייזלר את חייו, התחזקו והקים משפחה, אבל הרצון לספר את הסיפור של אחיו לא עזב אותו. לפני כחמש שנים החליט שהגיע הזמן לעשות זאת והוא יצא לצלם צילומי אילוסטרציה לסרטו בתחנות בהן ביקר או במזרח הרחוק. הרבה משאבים ואנרגיה השקיע מייזלר במשך שנים, כדי לעשות את הסרט. לצורך כך גם נרשם ללימודי קולנוע באוניברסיטת ת"א, כשהוא מתפרנס מעבודות מודמנות. כשסיים את הלימודים פתח עם אשתו סטודיו לעריכה ומירי פעם שלח ידו בהפקות. מייזלר החליט שהוא חייב להתמקצע לפני שהוא עושה את הסרט על אחיו, וכך, כשחזר מהצילומים הראשונים בנפאל בשנת

סיפור העלמו של גיורא מייזלר התפרסם בישראל מיד לאחר מלחמת יום הכיפורים דרך המודעות התמימות ומכמירות הלב שפירסמו הוריו, לאחר שגיורא לא חזר הביתה ואיש לא ידע להגיד היכן הוא נמצא.

מריבות של אחים. הילד גילי מייזלר ואחיו גיורא ז"ל

ג'ורא מייזלר

חללי צד"ל מאשר ליום כיפור, "בשבילי זאת הייתה המלחמה הכי מיתרת", הוא אומר. "הרי יכלו לעשות שלום כבר אחרי מלחמת ששת הימים". את סיפור היעדרו ומותו של אחיו מספר גילי מנקודת המבט של אח שכול, ילד שגדל כשהוא נושא על כתפיו מטען כבר של רגשות אשמה. חברת המשפחה מספרת באחד הראיונות, שבאותה התקופה המשפחה הוניהה את גילי, שהיה בן 12 כשג'ורא יצא למלחמה. היא מתארת את אופן כולו היו מרוכזים במאמצים למצוא את הבן האובד. גילי מסביר היום, שלא הייתה זו מודעות לכאב האחים השכולים, לעובדה שהם היו זקוקים לטיפול. "בנוסף, תמיד ידעתי שה' הורים שלי אוהבים אותי, וזה איפשר לי לסלוח להם", סיפר. "לא מוזמן החברים של ג'ורא עזרו לי להקים עמותה למען אחים שכולים" (אתר העמותה נמצא בתוך אתר הבית של גילי מייזלר, www.fireflies.co.il, תחת התווית "עמותת ג'ורא").

לא בעצת שלא מתייחסים אליך?
 "היה בי כעס, אבל בהתחלה הוא לא היה במרדנות. הייתי ילד שובב וילד בכיין שבוכה על שטויות. אני זוכר שאמא שלי אמרה לי יום אחד, 'אתה לא בוכה על ג'ורא, ועל זה אתה בוכה?' באמת לא בכיתי על ג'ורא, גם לא בהלווייה שבה בקושי הייתי ליד הקבר. הייתי אז בכתי' ז', ואני זוכר, שהעדרפתי להיות עם החברים מהכיתה שלי שבאו להלווייה. הפעם הראשונה שבכיתי על ג'ורא ראו הייתה בקטמנדו, כשלקחתי את פטריות ההוד'ה. ישבתי אז שלושה שבועות בחדר במלון ולא הפסקתי לבכות".

איך היו היחסים בינך לבין ג'ורא?
 "גרנו בדירת שיכון בשכונת קטמנדו הישנה, בחדר של שמונה מטר, והיה בינינו פער של שבע שנים. כשנולדתי אבא שלי היה בן 48, וזה היה פער גילי עצום. גדלתי בבית אתאיסטי ובחיים ג'ורא היה חילוני. הייתי חילוני ואני הייתי יורד לשכנים הרתיים שבקומה תחתונה, או עולה לשכן הפרטי שלנו מלמעלה. ג'ורא היה תמיד מאוד אחראי. הוא היה מרדן בשני שבטים בצד פים והיו לו המון חברים. כשהייתי קטן קטן, הוא היה הבייבי סיטר שלי, אבל כשגדלנו התחלנו לריב, ריבים של אחים. הלוישה שבועות לפני המלחמה, היה לו אפסד והוא הגיע הביתה. אני ישנתי בחדר שלנו והוא הוליק את האור והעיר אותי. התחלנו לריב, ואמרת לי 'הלוואי שתמות בצבא'".

איך השפיע עליך המוות שלו?
 "פיתחתי רגישות לנעדרים, כי ראיתי מה זה עשה לאמא שלי. זה היה נורא, שנתיים לא היה לנו קבר, משו שסוגר מעגל שמאוד חשוב בשבילי הריפוי. כשמצאו את הגופה של ג'ורא, שנה וחצי אחרי המלחמה, כשהמצרים החזירו 39 גופות של חיילים ישראלים במסגרת הסכם חילופין, הפרחים שאמא טיפחה בבית שלנו עברו לקבר של ג'ורא. אמא הייתה בוכה כל הזמן, עד

לפרס מודעות מחאה בעיתונים היומיים על התנהלותם של הממשלה והצבא כעניינם, אך נתקלו בסירוב המו"לים, שחששו לפגוע במורל הלאומי השברירי. בתוך הלם הגדול ונפילת החיילים הרבים בקרבות, דקרו המודעות שהתחננו: "ג'ורא אנה התקשר, אמא ואבא דואגים". גם החורף שהפיצו ההורים בקרב חיילי השיריון חשף את סבלם של ההורים המיוסרים. "לחיללי היחידה 2165025", נכתב שם. "מייזלר ג'ורא, תושב ירושלים, נהג טנק מג"ח במקצועו, הנדן קורס מפקדי טנקים, לחם בג'ורא המרכזי זית בסיני. הגיל: 19 וחצי, גובה: 1.74 סמ', צבע שיער: שטני, צבע עיניים: כחול, פנים בהירות, השכלה תיכונית, יודע קצת רוסית. שירת בג'ורא דוד השיריון 196. בתאריך 7-6 לעשירי 1973, נעלמו עקבותיו. אם ראית אותו אחרי ה-7 לעשירי, הנך מתבקש מיד לפנות לשליש היחידה, או לטלפן להוריו".

סיפור העלמותו של ג'ורא הסתבך לאחר שיגאל רינגרט, אחד החברים הטובים שלו, מי שנחשב לקצין מהימן ואמין, סיפר שהוא ראה את ג'ורא ב-14 באוקטובר, שבעה ימים אחרי שהטנק שלו התפוצץ מטיל מצרי, מה שהוביל במקור להנחה שג'ורא נהרג בפיצוץ הטנק. רינגרט סיפר, שהוא בדיוק היה באוטובוס שלקח אותו לחזית בסיני וכשהאוטובוס נעצר, הוא ירד להשתמש בשירותים ופגש את ג'ורא. בסרט הוא מספר שג'ורא נראה מאובך והחליף אתו כמה מילים. בצבא התקשו להאמין לרינגרט וערכו לו בדיקות בחיפוש בניסיון לקבוע האם הסיפור אכן נכון. הוא נמצא דובר אמת. "כמה שבועות אחרי ההקרנה של הסרט רינגרט

באמת לא בכיתי על ג'ורא, גם לא בהלווייה שבה בקושי הייתי ליד הקבר. הייתי אז בכתי' ז' והעדפתי להיות עם החברים מהכיתה שלי שבאו להלווייה. הראשונה שבכיתי על ג'ורא הייתה בקטמנדו, כשלקחתי את פטריות ההוד'ה. ישבתי אז שלושה שבועות בחדר במלון ולא הפסקתי לבכות

גרט התקשר אלי ונתן לי את מספר הטלפון של חבר אחר בשם רמי", סיפר גילי השבוע. "הוא היה נרגש ואמר שהוא מחכה לטלפון שלי. כשהתקשר רמי, הוא סיפר לי שהוא למד עם ג'ורא באותו מחזור בתיכון, ועידכן, שהיה באוטובוס בידר עם ג'ורא. רמי תמך בג'ורא של יגאל רינגרט וסיפר, שכשיגאל חזר לאוטובוס, הוא אמר לו שפגש את ג'ורא".

אבי המשפחה, דוד מייזלר, היה פרופסור ידוע למתמטיקה באוניברסיטה העברית וכבר בתחילת הפרשה החל לכתוב יומן, אותו הוציא גילי לאור לא מוזמן. "אחרי המלחמה אבא אמר שהוא מצטער שהם עלו לארץ", אמר גילי. "אבא גדל בבית ציוני ואיבר בשואה כמעט את כל המשפחה. בתחילת שנות השבעים הוא ואמא החליטו לעלות לישראל מבריה"מ ואמא, פאניה מייזלר, הפכה לשרדנית והייתה משרדת ליהודים ברוסיה שנתנו מאחורי מסך הברזל". עד שהפך לאבא לשניים, ימי כיפור עברו על גילי בכריחה לחוף ים כנרת או בצפייה בסרטי ויראו ובאירוחות שחיית. גילי מודה שהוא יותר מתחבר ליום הזכרון

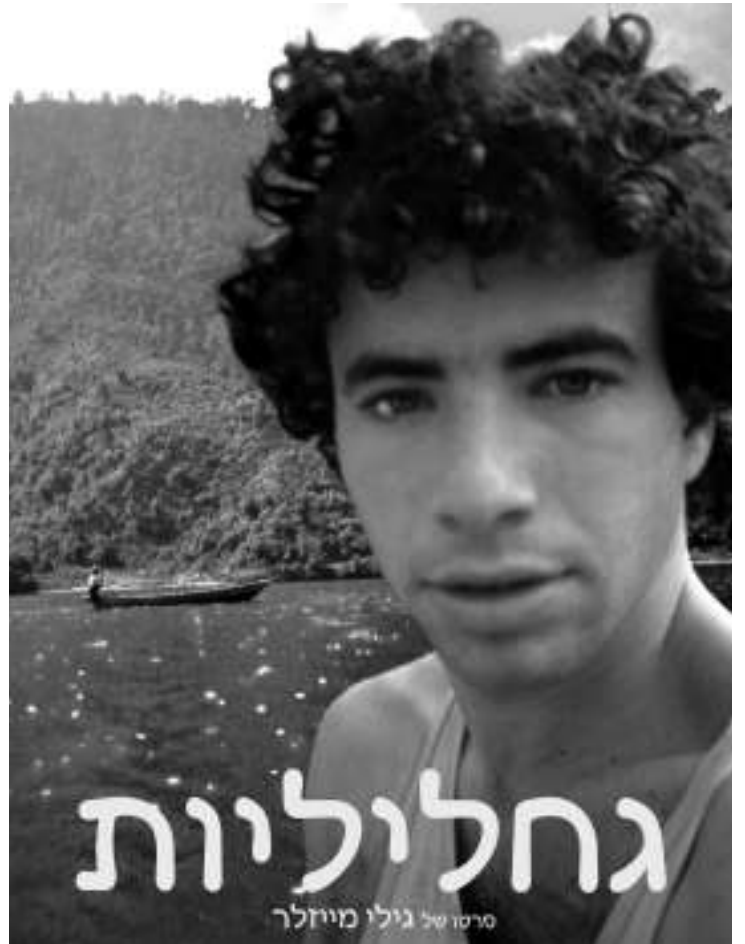

קרן האור הוא מצא בערוץ 8 הישראלי, שאנשי מחלקת הפיתוח שלו השקיעו בהפקה כ-60,000 דולר. גם קרן מקור נתנה לו בסופו של דבר סכום כסף זעום, אחרי שהסרט התקבל לפסטיבל הסרט של ירושלים לפני שנה. את שאר הכסף נאלץ מייזלר לממן מכיסו. הוא לקח הלוואות וזילה את כספי הירושה שקיבל מהוריו, אבל הצליח לעשות סרט רגיש ונוגע ללב שהציף אותו בתגובות נרגשות. הסרט שודר עד כה בערוצים 2, 8-10 בישראל, והוא ישודר שוב בערב יום כיפור. ביום שלישי השבוע, צפו בו בניו-יורק גם ישראלים ויהודים, בהקרנה שהתקיימה בגני. ס.סי מנהטן, באפר ווסט סייד.

ג'ורא, אנה התקשר!

שנת תשע"א מוצאת את מייזלר ברגשות מעורבים. מצד אחד הוא הגשים את חלום חייו ועשה את הסרט על אחיו ג'ורא, מה שממלא אותו בסיפוק גדול. מצד שני הוא עדיין מתייגע בהחזרת הלוואות בסך 80,000\$ שנאלץ לקחת לממן את עשיית הסרט והוא מתמודד עם קשיים כלכליים גדולים. מייזלר קיווה שהסרט יתקבל לפסטיבל חשוב, שהחברת הפצה בינלאומית תתעניין בו, אבל בינתים זה לא קרה.

מייזלר הקדיש שנתיים לעריכת הסרט, שאחר ששניים ראיונות אישיים עם 60 מרואיינים שונים, ביניהם מי שהיה המג"ד של אחיו בומן המלחמה, האלוף (מיל') עמרם מצנע, המ"פ הישר של ג'ורא, רא, חברים קרובים שלו, חברים של ההורים וגם הסופר א.ב. יהושע, שאת קו העלילה המספר על היעלמותו של המאבא, ברומן הנשא את אותו השם, הוא כיסס על המודעות אותן פרסמו הוריו של מייזלר בעיתונים היומיים, לאחר שג'ורא הוכרז כנעדר והם קיוו למצוא אותו או מישוהו שיוודע מה בדיוק קרה לו. המאבא בסיפור עובד את שדה הקרב ופיתח בחיים חדשים בירושלים מבלי לירדע איש על כך. הספר הזה, אומר מייזלר, הכעיס מאוד את הוריו, שהתקשו להבין איך הרשה לעצמו הסופר, שזה היה לו הרומן הראשון שפרסם, להמציא סוף כזה לסיפור היעדרותו של בנם מבלי שטרם כלל להכין אותם. "אמא שלי, שנפטרה בשנת 2005", מספר מייזלר, "אמרה

גחליליות

סרטו של גילי מייזלר

המשך בעמוד הבא

סליחות

או.קיי, אם לא בבית הכנסת אז לפחות כאן, הנה הסליחה שלי

יום כיפור תמיד מכניס אותי לסרטים של קארמה. כמוכן שאם איכשו עוברת בי המחשבה לצום, היא לא באה ממקום טהור של יהדות ומסורת, אלא ממקום של "אם אני לא אצום תהיה לי שנה מחורבנת". בסוף הרי אני לא צום, ואז מחזילה השנה ולפעמים היא באה בטוב ולפעמים, נו, החיים משתיינים עלי בקשת. השנה האחרונה הייתה על הכיפאק, ובגלל שאני לא הולך לצום גם הפעם, החלטתי להתוודות על הרברים הרעים שעשיתי ולתת לכם להיות השופטים. אם תסלחו לי למשה, אולי גם מישהו יסלח לי למעלה. אז ככה:

לא התקשרתי לסבתא מפסיק. בשנה שעברה, הבטחתי שחור על גבי נייר עיתון צהבהב, שאתקשר לסבתא יותר. הבטחתי. מה זה כבר מצריר? עשר דקות בצהרי שיש? ואם בשישי לא יוצא כי שותים בירה על המדרגות אז נתקשר בשבת. ואם בשבת ישנים עד מאוחר, אז נקריש חמש דקות בראשון לפני ההצגה. מה? ההצגה עוד שע? קיבינימט... טוב שבוע הבא. סליחה סבתא! אני אוהב אותך המון

פיטרי עוברת. בחיים לא חשבתי שזה יקרה לי. אבל בחיים גם לא חשבתי שאיוושהי בחורה תסכים לישון איתי באותה המיטה. שנה אחת בקורפוריישן אמריקה וגם אני חלק מהסיסטם, בעוד שהבחורה המסכנה, שאמרת הייתה נשמה טובה אבל לא ידעה לכתוב משפט קוהרנטי, עכשוו חלק ממעגל האבטלה. ואני זה שאמרת לה: זה לא אנתנו, זו את. עשיתי טעות כשלקחתי אותה לצוות. שילמתי על הטעות כשישבתי מולה בעוד שהיא מנסה לעצור את הבכי, אבל לא מצליחה למנוע מזוג עינייה הברוקות להסגיר את הדמעות. סורי.

רבות עם החברה הכי טובה שלי. קשה לריב ועוד יותר קשה להודות שאתה טמבל. כבר היו לנו תקלים בעבר וכבר הודיתי שהייתי טמבל. אבל אחרי ששתקתי הרבה, בפעם האחרונה פתחתי את הפה ואמרת מה אני חושב. שוב יצאתי אדיוטי. ביקשתי סליחה ואבקש שוב. היא עוד לא הבינה שהיא גם טמבלית. והיא גם לא תבין. אבל זה יום כיפור ואני צריך ללמוד לשחרר, ולסלוח ולעבור הלאה. הבעיה שאני לא יודע לעשות את זה. בגלל זה אני נמצא עם אותה החברה מגיל 18. אם שלומית לא הייתה לוקחת אותי, הייתי מתעסק כל העתיד בעבר.

ביקרתי בארץ ולא סיפורתי. הייתה חתונה. היה לי רק סופשבוע קצר. איך אני אספר לכולם? זה היה מבצע חשאי. כמוכן שהמספחה הקרובה ידעה, ומנעה בייעול מבצעית כל דליפת מידע למספחה המורחבת. ואז, לך תחור את מי מהחברים תראה ב-48 שעות מסכנות, ותכלס, עדיף כבר לא להתקשר. מי ידע. אבל ידעת. ואני יצאתי מעאפן. הייתי צריך לפחות להרים טלפון ולהגיד "פעם הבאה". דבילי, כן, אבל כנראה שבכל זאת משהו מנתם בשיחה מאוחר חיוג 09.

קיבלתי מלא עוף ולא אמרתי. למה שאני אני? החולדות האלה לקחו לי 18 דולר על מים מהברז. אז כל החיים אמרתי שאני מאלה שאם הם מקבלים יותר מידע וודף, הם ישר מחזירים. אבל זה תמיד קרה לי כשקניתי בוקה והמוכר הביא לי חצי שקל במקום ארבעים אגורות. לא כשישבי במסעדה במנותן בעוד שגם ככה אין לי אפילו כסף לקנות לחם אחיד בברוגה בינה, ופתאום מפילים עלי עוף של עשרים דולר אקסטרה. הכלכלה בתחתונים והאקונומיקה במשבר ולוקחים והולכים. סליחה.

אבלתי חייר. וגם פירות ים. וארנבת. ועוד מיני שרצים וזנים למיניהם. אבל מה לא אמור לעשות? אף החיר הזה. הבייקן השמונני של בראנץ' ראשון. פיסת ההאם ברוזמרין העדינה בסנדביץ' הצהריים. והצלעות, אך הצלעות, הבייבי-בק-ריבס האלוהי של הסמוק ג'וינטס בפורט-גרין. אוי איך שהבשר נופל מהעצם. 24 שעות בתנור עם עץ מסקט ורוטב ברביקו דביק. והפולד-פורק, עוד לא הגעתי לפולד-פורק. מה? שאני אהיה בנוי-אורלינס ולא איירי על איוו גמבליה עם פירות-ים ובשר ארנבת? אמריקה הכירה לי עולם חדש ונפלא של טעמים, ואני שוחה בים הבשמל, על רפסודה מצלעות. אוי כמה זה לא כשר, אוי כמה סליחות.

פתחתי חשבון פייסבוק. ופה אני חייב המון סליחה לעצמי, כי הבטחתי שלי זה לא יקרה ושאני אהיה חזק ולא אשבר, אבל בסוף מכרתי את עצמי, ועוד בשביל מה? לא בשביל החברים, לא בשביל הקשרים, לא בשביל הפוקים, אלא בשביל לקרם את הבלוג שלי. כמה נמוך. כל מי שפרינדז איתי, אני בן-אדם אנטיסוציאלי ודי המור, אז תורה שאתם חברים שלי עדיין וסליחה.

אופס... מלא דברים רעים. אולי אני כן אצום השנה הממ... אוי לא... אני נוסע לסופ"ש מהיר בנוי-אורלינס. אוי גאמבליה ארנבת.

סליחה.

רועי הולר

המשך מהעמוד הקודם

ששק הרמעות שלה התייבש מרוב בכי. אני זוכר שכשהיינו הולכים לקנות לי ספרי לימוד בחנות, היא הייתה מדברת עם המוכרת, ומספרת לה שהיה לה עוד בן. מיד הרמעות היו עולות אצלה. גם אבא היה בוכה, הוא הפך ליותר רגשן וסגור. הוא היה מסתובב עם משקפי שמש שחורים. הוא נפטר בגיל 83. כמה חודשים אחרי שצילמתי את הסרט, אבא ביקשה לכתוב צוואה. היא הייתה כבר במצב סיעודי והיא לא רצתה לחיות יותר.

שגורא נעדר. לא היה אז מושג של נעדרים, רק בחיל האוויר הייתה יחידה לאיתור נעדרים. אבא שלי ניסה למצוא מי היה עם גיורא בכות. ההורים עברו בכל בתי החולים וחיפשו אותו. בתחילת המלחמה לא פרסמו מודעות אבל, כדי לא לגרום לרמורליזציה. יש לי עדויות של חברים שמספרים איזה הלאם זה היה כשנודעו ממדי האבדות: למעלה מ-2,000 הרגים ואלפי פצועים.

מה אתה יכול לספר על מה שקרה לך בתארי לנד?
"נסעתי עם חבר בשם איתי למורה הרחוק ולקחת איתי את 'המאהב' של א.ב. יהושע. הגענו

מנסה להיות אופטימי במציאות מייאשת. גילי מייזלר

לא פוקט, שם עושים בקיץ בחילות עם פטריות וויה. מכיוון שהגענו ברצמבר, כל מה שנשאר הייתה צבצנת ריבת פטריות שמישהו מהמקומיים שמר. קנינו אותה בהמון כסף והלכנו לקנות לחם. איתי, אתו יצאתי לטיול, אכל פרוסה אחת ויצא לטייל, ואני הסתערתי על כל הצבצנת. הפטריות התחילו להשפיע עלי כבר בערב, אבל את היום הראשון אני לא זוכר. למחרת איתי נסע לטורק ואני נסעתי לקטמנדו. אני זוכר רק שבכנסתי לחדר ואז התחיל הבכי. התחלתי להיזכר בילדות שלי והסתר של א.ב. יהושע קיבל פתאום משמעות וחסרת. התחלתי להאמין שגיורא חי ונמצא בסביבה. ההיות שגיעו אותי והתחלתי לראות את גיורא בכל מיני צעירים שפגשתי. הרגשתי שאני בלופ מחשבותי, שגיורא חי ואני חייב לומר צווא אותי, כי אם לא, אני שוב הורג אותו. אחרי חודש וחצי הורים שלי הגיעו ונשארו עוד חודש איתי. אי אפשר היה להשתלט עלי ומזל שאבא שלי הצליח לקחת ממני את הרכוש. אחרי חודש הסכמתי לחזור לארץ, כי חשבתי פתאום, שאחד החברים שלו, לארי אברמסון, שדמה לגיורא ונהג לשרוק את אותה מנגינה, הוא גיורא. נסענו דרך יוון, וכשהגענו לשם הודעתי להורים, שאני נשאר שם. הם התאירו לי 2008 ועברתי שם עשרה ימים הכי הוויים. חשבתי שאני ישו ונכנסתי לכנסיות, הצטלכתי והלכתי יחף. למולי הגדול, חודשים-שלושה אחרי שחזרתי לארץ, יצאתי מזה."

לא השבת לבדוק היום באמצעות בדיקת די.אן.איי, אם הגופה שהתקבלה מהמצרים היא אכן של גיורא?
"ידעתי שהמצרים עירבבו את חלקי הגופות, ושהתבססו על צילומי השיניים איזה במאה אחוז. היום זה כבר לא משנה לי, נראה לי מיד תר להתעסק עם זה. גם הדי.אן.איי הוא לא מאה אחוז."

איך את מרגיש היום?
"למרות שאני אופטימי, היאוש מחלחל. לא החוקתי מהצבא אף פעם. התגייסתי כי רציתי לחוות בעצמי את הצבא. אחרי המלחמה הייתי מאוד ימני, אבל עם השנים התפכחתי והפכתי לשמאלני. למרות שאני מנסה להיות אופטימי, המציאות מייאשת. אנשים סביבי מיואשים מכך שעדיין אין שלום."

ומה יקרה בשהבן שלך יצטרך להתגייס?
"מגיל אפס חונכתי את הבן שלי, שאין מצב שהוא הולך לקרבי. אני לא חושב שאפשר לעשות לי את זה, כי אם הוא יורג, אני אהיה עריירי."

בשבועות האחרונים שלה היא הייתה מדברת אלי כאלו שאני גיורא, לפעמים היא חשבה שאני אח שלה."

מה אתה יכול לספר על תקופת החיפושים אחרי גיורא?

"גם אני השתתפתי בחיפושים. הייתי מופקד על ספר הטלפונים, שם חיפשנו את המספרים של החברים של גיורא. זאת הייתה תקופה שרק למעטים היו טלפונים, כך שהייתי מתקשר לפעמים

מחפשים את גיורא. החור שהפיצה משפחת מייזלר ב-1973

לשכנים ומבקש שילכו לקרוא לחבר. הייתי על הטלפון שעות וימים."

איך נודע לכם שהוא נעדר?

"שבועיים אחרי שהסתיימה המלחמה לא שם עני ממנו, אבל אנשים אמרו לנו שזה סימן טוב, סימן שלא קרה לו כלום. אחר כך הגיעה הפסקת האש. אני זוכר את אמא חוזרת מקציץ העיר, היא עמדה שם בתור ארוך, כשהגיעה לקצינה, הם לא ידעו לאיוו פלוגה הוא היה שייך. שלי שם חודשים אחרי תחילת המלחמה, באו אלינו שני אנשים מקציץ העיר והודיעו באופן רשמי